Р Е Ш Е Н И Е
№ 43124

гр. София, 04.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 63 състав,** в публично заседание на 21.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **11972** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано е по жалба на „ВЕС ТРЕЙД ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх. „Бедрум П.“, представлявано от управителя В. Б. Б., подадена чрез адв. Б. Т., против Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ЗНПАМ) № ФК-С5214-0239430 от 19.08.2026г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ – С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Националната агенция за приходите (ЦУ на НАП), с която на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС на дружеството е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „запечатване на търговски обект“ – бар и клуб „М.“, находящ се в [населено място], [улица], и забрана за достъп до обекта за срок от 14 (четиринадесет) дни.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Поддържа се, че твърдяното нарушение по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС не е осъществено, тъй като сумата от 194,65 евро по сметка № 45328 не е била платена от клиентите. Посочва се, че нефискалният бон представлява единствено вътрешна работна разпечатка на текуща сметка и поръчка, а след възникнал спор относно начислената входна такса „ентъртеймънт“ клиентите са напуснали заведението без да заплатят, поради което сметката е сторнирана и отчетена като загуба. Твърди се още, че наложената мярка е несъразмерна по смисъла на чл. 6 от АПК, а продължителността от 14 дни е

определена при пълна липса на конкретни мотиви, игнорирайки мащаба на стопанската дейност на дружеството, липсата на предходни нарушения и факта, че заповедта е издадена повече от шест месеца след проверката без допуснато предварително изпълнение. Релевират се и доводи за нарушаване на принципа за пропорционалност съгласно практиката на Съда на Европейския съюз по дело C-97/21. Претендира се отмяна на оспорения акт и присъждане на направените съдебно-деловодни разноски по списък по чл. 80 от ГПК.
В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Моли за присъждане на разноски.
Ответникът – началникът на отдел „Оперативни дейности“ – С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Н. В., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли съда да потвърди оспорената заповед като правилна и законосъобразна по изложените в нея мотиви. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не ангажира становище по съществото на правния спор.
Административен съд София - град, I отделение, 63 състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, прецени доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:
Дружеството „ВЕС ТРЕЙД ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], стопанисва търговски обект по смисъла на § 1, т. 41 от ДР на ЗДДС – бар и клуб „М.“, находящ се в [населено място], [улица], нает по силата на договор за наем от 28.10.2022г.
На 15.02.2026г. в 00:38 часа длъжностни лица при ЦУ на НАП – инспектори по приходите в отдел „Оперативни дейности“ – С. при ГД „Фискален контрол“, са извършили проверка на посочения търговски обект. Резултатите от проверката са отразени в Протокол за извършена проверка в обект сер. АА № 0239430 от 15.02.2026г. При проверката е констатирано, че в обекта функционират 5 броя регистрирани фискални устройства модел „Datecs FP-2000“ (индивидуални номера на ФУ и ФП: DT944000 / 02944000, рег. № 4603539; DT943091 / 02943091, рег. № 4603548; DT943948 / 02943948, рег. № 4603527; DT943949 / 02943949, рег. № 4603520; DT942149 / 02942149, рег. № 4600120), свързани със софтуер „barsy.bg“ и 3 броя нефискални принтера.
В протокола от проверката и в оспорената заповед органите по приходите са приели, че на дата 07.02.2026г. в 03:01 ч. по сметка № 45328, салон „Зала 3“, обслужващ сервитьор И. П., е извършено плащане за предоставена в обекта ресторантьорска услуга на стойност 194,65 евро (равностойност на 380,70 лв.), включваща консумация на алкохолни и безалкохолни напитки и такса „ентъртеймънт 20 лв.“ (10,23 евро), за което не е издаден фискален касов бон от наличните фискални устройства, като от справките в КЛЕН за дата 07.02.2026г. липсва регистрирана продажба за посочената сума. Върху отпечатания нефискален бон от 07.02.2026г. в 03:01 ч. фигурира означение „Кредит 194.65 EUR“.
Във връзка с тези констатации на 04.05.2026г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение сер. AN № F884081 срещу дружеството за нарушение на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, по който пълномощникът на търговеца е изразил несъгласие и възражения. На 12.08.2026г. въз основа на акта е издадено Наказателно постановление № 906216-F884081, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1000 евро.
На 19.08.2026г. началникът на отдел „Оперативни дейности“ – С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП е издал оспорената Заповед за налагане на ПАМ № ФК-С5214-0239430, с която на

основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС е наложил запечатване на търговския обект и забрана за достъп до него за срок от 14 дни. В мотивите на заповедта са възпроизведени общи формулировки относно целите на ПАМ, фискалната дисциплина и преустановяването на „лоши практики“. Същевременно административният орган изрично е постановил заповедта без предварително изпълнение по чл. 60 от АПК поради липса на опасност от настъпване на значителни вреди или засягане на особено важни обществени интереси.
Заповедта е връчена на дружеството на 11.09.2026г., а жалбата срещу нея е депозирана в съда на 17.09.2026г.
От приетите по делото писмени доказателства, представени от жалбоподателя (Искане за обяснения от 08.02.2026г. и Писмени обяснения от 10.02.2026г. на сервитьора И. П.), се установява, че клиентите са поискали междинна информация за сметката си, оспорили са начислената такса за вход/програма („ентъртеймънт“), отказали са да заплатят и са напуснали обекта без да предадат парични средства, поради което сметката е сторнирана и отчетена като загуба при приключване на касата.
Въз основа на установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
По допустимостта: Жалбата е подадена от надлежна страна, с правен интерес, в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК вр. чл. 186, ал. 4 от ЗДДС и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.
По същество: Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:
Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 186, ал. 3 от ЗДДС. Със Заповед № ЗЦУ-1148 от 25.08.2020г., изменена със Заповед № ЗЦУ-1157 от 27.08.2020г., Изпълнителният директор на НАП на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗНАП и чл. 186, ал. 3 и 4 от ЗДДС е оправомощил началниците на отдели „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП да налагат ПАМ по чл. 186 от ЗДДС. Издателят на акта С. В. Д. е заемал длъжността въз основа на Заповед № 3853 от 01.07.2026г. на Изпълнителния директор на НАП. Актът е съставен в предписаната от закона писмена форма.
Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗДДС принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни се прилага на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба по чл. 118 от ЗДДС. При наличие на установено нарушение административният орган действа в условията на обвързана компетентност относно самото налагане на ПАМ. Постановявайки административния акт обаче, органът е длъжен да се съобрази с изискванията на чл. 35, вр. чл. 7 и чл. 9, ал. 2 от АПК за всестранно и обективно изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства.
Съгласно чл. 118, ал. 1 от ЗДДС и чл. 25, ал. 1 вр. чл. 3, ал. 1 и чл. 25, ал. 6 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006г. на МФ, задължението за издаване на фискален бон възниква едновременно с получаването на плащането за извършената доставка или услуга. В настоящия казус от събраните доказателства не се установява по категоричен начин реално предаване и получаване на сумата от 194,65 евро от страна на търговеца на 07.02.2026г. Нефискалният бон представлява вътрешна разпечатка за отразяване на направените поръчки, която не притежава платежен характер и не доказва постъпване на сумата в касата. Липсата на запис в КЛЕН доказва единствено отрицателния факт, че касов бон не е отпечатан, но не доказва възникването на основанието за издаването му – реално извършено плащане. Напротив, събраните по делото писмени обяснения на обслужващия сервитьор установяват, че клиентите са напуснали обекта без да заплатят консумацията поради възникнал конфликт относно входната такса. По силата на чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест за съществуването на фактическите основания лежи върху

административния орган, който не ангажира доказателства за получено плащане в брой или по картови сметки, поради което изводът за осъществен състав на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС остава недоказан.
Дори да се приеме, че формално нарушението е било налице, оспорената заповед страда от самостоятелни пороци, водещи до нейната незаконосъобразност поради несъответствие с целта на закона (чл. 146, т. 5 от АПК) и нарушение на принципа на съразмерност (чл. 6 от АПК).
Принудителната административна мярка е израз на държавна принуда и съгласно чл. 22 от ЗАНН има превантивен и преустановителен характер – да предотврати или преустанови извършването на административно нарушение или да предотврати и отстрани вредните последици от него. За разлика от административното наказание, на ПАМ не могат да бъдат възлагани санкционни и възпитателни функции.
При определянето на срока на налагане на мярката (до 30 дни) административният орган действа в условията на оперативна самостоятелност, поради което на съдебен контрол подлежи спазването на пределите на оперативната самостоятелност и съответствието с целта на закона и принципа на съразмерност. По аргумент от чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК вр. чл. 186, ал. 3 от ЗДДС, необходимостта от налагане на мярката и нейният конкретен срок следва да бъдат надлежно и индивидуално мотивирани.
В конкретния случай определеният срок от 14 дни е мотивиран с бланкетни съображения относно степента на обществена опасност, начина на организация на отчетността и целената превенция за преустановяване на „лошите практики“. Тези мотиви са напълно общи и абстрактни, присъстват във всички заповеди от този вид и не съдържат реален анализ на конкретната фактическа обстановка. Формалното изброяване на общи съображения без обвързване с конкретните факти по делото се приравнява на липса на мотиви. Органът не е обосновал защо целите на закона не могат да бъдат постигнати с по-кратък срок и каква е връзката между характера на деянието и избрания 14-дневен срок.

Определеният срок не съответства и на превантивната цел по чл. 22 от ЗАНН, доколкото нарушението касае единична сметка на стойност 194,65 евро, липсват данни за системни нарушения, а проверката е извършена на 15.02.2026г., докато заповедта за ПАМ е издадена повече от шест месеца по-късно – на 19.08.2026г., без да е допуснато предварително изпълнение. При липса на данни за противоправно поведение през този шестмесечен период, запечатването на обекта за 14 дни губи превантивния си смисъл и придобива чисто санкционен характер.
Съгласно чл. 6, ал. 2 и ал. 5 от АПК административният акт не може да засяга права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта на закона, като административните органи следва да се въздържат от актове, причиняващи вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Спирането на дейността за 14 дни на работещ бар-клуб с 28 наети служители, реализиращ значителен годишен оборот и понасящ текущи наемни и оперативни разходи, създава тежки стопански вреди и лишава фиска от данъчни постъпления, без да допринася за събирането на публични вземания. Така определеният размер на ПАМ нарушава баланса между личния и обществения интерес и е явно несъразмерен.
В този смисъл е трайната съдебна практика на Върховния административен съд (Решение № 1059 от 10.02.2025г. по адм. д. № 7972/2024г., VIII о.; Решение № 6404 от 27.05.2024г. по адм. д. № 3959/2024г., VIII о.; Решение № 1253 от 05.02.2024г. по адм. д. № 7116/2023г., VIII о.; Решение № 1198 от 01.02.2024г. по адм. д. № 7161/2023г., VIII о.).
Налагането на процесната ПАМ се явява несъразмерно и с оглед практиката на Съда на Европейския съюз по тълкуването на чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО и чл. 50 от Хартата на

основните права на ЕС (Решение от 04.05.2023 г. по дело C-97/21). Съгласно него принципът на пропорционалност изисква кумулирането на производства и санкции (имуществена санкция и запечатване на търговски обект) за едно и също неизпълнение да не превишава стриктно необходимото и да гарантира съответствие на общата тежест на мерките с тежестта на нарушението. В настоящия казус за същото твърдяно деяние органът е издал Наказателно постановление № 906216-F884081 от 12.08.2026г. с имуществена санкция от 1000 евро, като липсата на преценка за пропорционалност на кумулираната тежест съставлява допълнително основание за незаконосъобразност на оспорената заповед.
По изложените съображения оспорената Заповед за налагане на ПАМ № ФК-С5214-0239430 от 19.08.2026г. се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на присъждане на направените по делото разноски. От страна на жалбоподателя е представен списък по чл. 80 от ГПК вр. чл. 144 от АПК, ведно с доказателства за реално извършени разноски: платежно нареждане от 15.09.2026г. за внесена държавна такса в размер на 25,56 евро и Договор за правна защита и съдействие от 16.10.2026г. за заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 550,00 евро, или общо разноски в размер на 575,56 евро. Направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК вр. чл. 144 от АПК е неоснователно. Договореното възнаграждение съответства на обема на доказателствения материал, правната сложност на казуса и осъщественото процесуално представителство в съдебно заседание и с писмена защита.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 63 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „ВЕС ТРЕЙД ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх. „Бедрум П.“, Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С5214-0239430 от 19.08.2026 г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ – С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Националната агенция за приходите, с която на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС на дружеството е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект – бар и клуб „М.“, находящ се в [населено място], [улица], и забрана за достъп до него за срок от 14 (четиринадесет) дни, като незаконосъобразна.
ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „ВЕС ТРЕЙД ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 575,56 евро (петстотин седемдесет и пет евро и 56 евроцента), представляваща съдебно-деловодни разноски по делото.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България по реда на АПК в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: